

Peygamber Efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem hayatı, O'na Tabi Olmak ve Doğru İtikad

Kaynaklar: Tam İlmihal Seadet-i Ebediyye, Mektubat-ı şerif, Hak Sözü'n Vesikaları, Namaz Kitabı, dinimizislam.com, Peygamberler Tarihi Ansiklopedisi

Allahü teâlâ kullarına râzı olduğu ve beğendiği yolu göstermek için çeşitli kavimlere zaman zaman peygamberler göndermiştir. Muhammed aleyhisselâmı ise son Peygamber olarak bütün insanlara ve cinlere gönderdi. Bunun için Peygamberimize "**Hâtem-ün-nebiyyîn**" ve "**Hâtem-ül-Enbiyâ**" denilmiştir.

Peygamber efendimiz, Peygamberlerin en üstünü ve sonuncusudur. Allahü teâlânın yarattığı varlıkların en şerefliyi Muhammed aleyhisselâmdır. Her şey O'nun hürmetine yaratıldı. O, Allahü teâlânın resûlü, son peygamberidir. Allahü teâlâ bütün peygamberlerine ismiyle hitâb ettiği hâlde, O'na "Habîbim" (sevgilim) diyerek hitâb etmiştir. Nitekim Allahü teâlâ bir hadîs-i kudsîde: "**Sen olmasaydın, hiçbir şeyi yaratmazdım!**" buyurdu. Bütün mahlûkâtı O'nun şerefine yaratmıştır.

Seyyid Abdülhakim efendi buyurdu ki: (Her Peygamber, kendi zamanında, kendi mekânında, kendi kavminin hepsinden, her bakımdan üstündür. Muhammed "aleyhisselam" ise, her zamanda, her memleketde, yani dünya yaratıldığı günden, kıyamet kopuncaya kadar, gelmiş ve gelecek, bütün varlıkların, her bakımdan en üstünüdür. Hiç kimse, hiçbir bakımdan Onun üstünde değildir. Bu güç birşey değildir. Dilediğini yapan, her istediğini yaratan, Onu böyle yaratmıştır. Hiçbir insanın Onu medh edecek gücü yoktur. Hiçbir insanın, Onu tenkîd edecek iktidârı yoktur).

Peygamber efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem mîlâdın beşyüzyetmişbir [571] senesi nisan ayının yirmisine rastlayan, Rebî'ulevvel ayının onikinci pazartesi gecesi, sabâha karşı, Mekke'de tevellüd etdi. Babası, dahâ önce ölmüş idi. Altı yaşında iken annesi, sekiz yaşında iken dedesi öldü. Sonra, amcası Ebû Tâlibin yanında büyüdü. Yirmi beş yaşında iken, Hadîce-tül-kübrâ ile evlendi. Bundan dört kızı, iki oğlu oldu. İlk oğlunun adı Kâsım idi. Bundan dolayı, kendisine (Ebül-Kâsım) da denir.

Kırk yaşında iken, bütün insanlara ve cinne Peygamber olduğu bildirildi. Üç sene sonra, herkesi îmâna çağırmağa başladı. Elliiki yaşında iken, bir gece Mekke'den Kudüse ve oradan göklere götürülüp getirildi. Bu yolculuğuna (**Mî'râc**) denir. Mî'râcda, Cennetleri, Cehennemleri ve Allahü teâlâyı gördü. Beş vakt namâz, bu gece farz oldu. Târîhcilere göre mîlâdın 622 senesinde, Allahü teâlânın emri ile, Mekke'den Medîne'ye gitdi. Bu yolculuğuna (**Hicret**) denir. Hicrî 11 [m. 632] senesinde, Rebî'ul-evvel ayının onikinci pazartesi günü, öğleden evvel vefât etdi. Salıyı çarşambaya bağlayan gece [Çarşamba gecesi] yarısı, vefât etmiş olduğu odaya defn edildi. Vefâtında, kamerî 63, şemsî seneye göre 61 yaşında idi.

Allahü teâlâ, bir insanda bulunabilecek, görünür görünmez bütün iyilikleri, bütün üstünlükleri, bütün güzellikleri, sevgilisinde toplamıştır. Mesela, insanların en güzel

yüzlüsü ve gayet nurani benizlisi idi. Mübarek yüzü, kırmızı ile karışık beyaz olup, ay gibi nurlanırdı. Sözleri gayet tatlı olup, gönülleri alır, ruhları cezbederdi. **Aklı o kadar çokdu ki, Arabistân yarım adasında, sert, inatçı insanlar arasında gelip, çok güzel idâre ederek ve cefâlarına sabrederek, onları yumuşaklığa ve itaate getirdi.** Çoğu dinlerini bırakıp müslüman oldu ve dîn-i islam yolunda babalarına ve oğullarına karşı harb etti. Onun uğrunda mallarını, yurtlarını feda edip, kanlarını akıttı. Halbuki, böyle şeylere alışık değildiler. Güzel huyu, yumuşaklığı, afvı, sabrı, ihsanı, ikramı, o kadar çokdu ki, herkesi hayrân bırakırdı. Görenler ve işitenler seve seve müslüman olurdu. Hiçbir hareketinde, hiçbir işinde, hiçbir sözünde, hiçbir zaman, hiçbir çirkinlik, hiçbir kusur görülmemiştir.

Vehb bin Münebbih hazretleri buyurdular ki:

"Çok kitap okudum. Onlardan şunu öğrendim: Allahü teâlâ Muhammed aleyhisselâma çok yüksek akıl vermiştir. **İnsanların akılları O'nunkinin yanında, yeryüzündeki bütün kumların yanında, küçücük bir kum tânesi kadar kalır.**"

Hikmet ehli zatlar buyuruyor ki:

Peygamber efendimiz Medine'deyken, Şam'dan iki papaz geliyor. (Âhir zaman peygamberi diye bir zat, yeni bir din getirdiğini söylüyormuş. Biz de din adamıyız. Gidelim, bu dini inceleyelim. Eğer doğruysa tâbi olalım. Bozuksa milleti böyle bir yalancından kurtaralım) diyorlar. Bu düşünceyle Medine'ye geliyorlar. Birkaç gün Peygamber efendimizin huzuruna gitmiyorlar. Sadece Müslüman olmuş kimseleri inceliyorlar. Nasıl yaşadıklarına, nasıl alışveriş yaptıklarına bakıyorlar, çünkü onlar, daha önce görüştükleri, tanıştıkları, bildikleri insanlardı. Müslüman olunca yaşayışlarında nasıl bir değişiklik olduğunu görmek için, onların aralarına giriyorlar. Aradan birkaç gün geçtikten sonra, Resulullah efendimizle görüşmek istiyorlar. Kapıdan içeri girer girmez, daha hiçbir şey sormadan, bir şey söylemeden, (Yâ Resulallah, biz iman ettik, sen hak Peygambersin) diyorlar.

Peygamber efendimiz, buna çok memnun oluyor. Böyle daha hiçbir mucize istemeden, hiçbir sohbe kavuşmadan, iki papazın gelip iman ederek, (Sen hak Peygambersin) demeleri, fevkalade sevindiriyor. Resulullah efendimizin gözleri yaşıyor. O iki kişiye buyuruyor ki:

— Peki, ne gördünüz de iman ettiniz? Benden bir şey öğrenmediniz, bana bir şey sormadınız.

— Yâ Resulallah, biz seni değil, Eshabını inceledik. Biz bu kimselerle daha önce alışveriş yaptık. Bunların ne olduklarını eskiden bilirdik, fakat senin dinine mensup olduktan sonra, bunlar âdeta birer melek olmuşlar. İnsanın bu kadar değişmesi, beşer işi değildir, ilahîdir. Mutlaka sen hak Peygambersin, çünkü Eshabın bunun açık delilidir. Hiç şüphemiz kalmadı. Bir soru sorup ayrılacağız. Âdem Peygamberden, İslamiyet'e kadar, bütün dinlerin esası nedir?

— Allah birdir, Onun, gönderdiği kitaplar ve peygamberler haktır. Dinin esası, şimdi, "La ilahe illallah, Muhammedün Resulullah" demektir.

Cevabı beğeniyorlar. Mübarek elini öpüyorlar, putları atıyorlar, elbiselerini çıkarıyorlar. Eshab-ı kiram olarak Şam'a, İslamiyet'i yaymaya dönüyorlar. Hâlis niyetle geldikleri için, netice de hayırlı olmuştur.

Muhammed "aleyhisselâm" beyâz idi. Bütün insanların en güzeli idi. Güzelliğini, herkese belli etmezdi. Onun güzelliğini bir kerre gören, hattâ rü'yâda gören kimsenin ömrü, lezzet ve neş'e ile geçmektedir. O, her zemânda, dünyânın her yerinde olan ve gelecek olan her insandan, her bakımdan üstündür. Akı, fikri, güzel huyları, bütün organlarının kuvveti her insandan ziyâde idi.

Mekke'de Rügâne isminde meşhur bir pehlivan vardı. Resulullah ile şeh'r hâricinde, karşılaştı. (Yâ Rügâne! niçin müslüman olmuyorsun?) buyurdu. Peygamber olduğuna bir şahidin var mı dedi. (Seninle güreş edelim. Sırtın yere gelirse, iman eder misin?) buyurdu. Evet iman ederim dedi. Daha, başlangıçta, Rügânenin sırtı yere gelince, şaşkına döndü. Bir yanlılık oldu. Tekrâr edelim dedi. Böylece, üç kere, sırt üstü yıkıldı. (Şevâhid-ün-nübüvve) nin üçüncü cüzü başında diyor ki, (İman etmeğe niyetim yok idi. Sırtımın yere geleceği hatırımdan bile geçmemişti. Şimdi, kuvvetinin benden daha çok olduğuna şaşdım ve çok beğendim diyerek, sürüsünün yarısını Resulullah'a hediye edip, ayrıldı. Resulullah, sürü ile Mekkeye doğru giderken, Rügâne koşarak geldi ve:

— Yâ Muhammed! Mekkeliler, bu sürüyü nerden buldun? derlerse, ne cevap verirsin dedi.

— Rügâne hediye etti derim buyurdu.

— Ne için hediye etti derlerse,

— Onunla güreş ettik. Sırtını yere getirdim. Kuvvetimi beğendi de verdi derim.

— Amân öyle söyleme! Şânım şerefim yok olur. Sözlerim hoşuna gitdi de verdi desen iyi olur.

— Hiç yalan söylememek için Rabbime söz verdim buyurdu.

— Öyle ise, sürüyü geri alırım dedi.

— Alırsan al! Rabbimin rızâsı için, bin sürü feda olsun buyurdu. Rügâne Resulullahın bu imanına, doğruluğuna âşık olup hemen (Kelime-i şehâdet) söyleyerek müslüman oldu.) Ebül-Esvedil-Cüme'hî isminde bir pehlivan daha vardı. Sığır derisi üstünde ayakta durup, on kuvvetli kimse, deriyi etrafından çeker, deri parçalanır, yerinden hareket ettiremezlerdi. Bu da, beni yenersen imana gelirim dedi. Güreşince, sırtı yere geldi. Fakat iman etmedi.

Resulullah "sallallahü aleyhi ve sellem", ümmetine çok merhametli idi, âlemlere rahmet idi. İnsanları Cennete davet için, Cehennemden sakındırmak için en acı sıkıntıları çekti. Ona akla hayale gelmeyecek iftiraları yaptılar, hâşâ, sihirbaz dediler, hâşâ, mecnun dediler, hâşâ, şair dediler, hâşâ, hanımı Âişe validemize iftira ettiler, çok eziyet ettiler, yollarına dikenler döşediler. Allah'ın Habibi ile savaştılar. Halbuki O rahmet-i ilahi idi, insanlar yanmasın diye adeta çırpınıyordu. **(Bilmiyorlar, bilselerdi yapmazlardı)** buyuruyordu.

Resulullah "sallallahü aleyhi ve sellem" hicretten bir yıl önce, elli iki yaşında idi. Zeyd bin Hârise'yi alarak Tâif'e gitti. Tâif halkına bir ay nasîhat eyledi. Kimse îmân etmediği gibi alay ettiler, işkence yaptılar, yuhaladılar. Çocuklar taşa tuttular. Üzüntülü ve yorgun bir şekilde geri dönerken mübârek bacakları yaralandı. Zeyd'in başı kan içinde kaldı. Çok sıcak bir saatte, yol kenarında, bitkin hâlde istirahat edip yaralarını, kanlarını sildiler. Muhammed aleyhisselâm daha sonra Mekke'ye doğru gitmekte iken, başının üzerinde kendisini gölgeleyen bir bulutu ve biraz sonra da Cebrâil aleyhisselâmı gördü. Cebrâil aleyhisselâm; "Yâ Muhammed, şüphesiz ki, Allahü teâlâ kavminin sana ne söylediklerini işitti. (Bir melek göstererek) Şu melek, Allahü teâlânın dağları emrine verdiği melektir. Kavmin hakkında ne dersen ona emredebilirsin." dedi. Dağlara müvekkil melek (Mekke'nin iki tarafında bulunan Ebû Kubeys ve Kuaykian dağlarını göstererek); "Yâ Muhammed! Eğer şu iki yalçın dağın Mekkeliler üzerine kapanıp birbirine kavuşmasını istersen, emret, kavuşturayım!" dedi. Âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber efendimiz; **"Hayır! Ben insanlara rahmet olarak gönderildim. Allahü teâlânın, bu müşriklerin sulbünden, îmân edecek, Allah'a şirk koşmayacak bir nesil çıkarması için duâ ederim."** buyurdu.

Peygamberimize sallallahü aleyhi ve sellem inanmak nasıl olmalıdır?

Resulullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" söylediklerinin hepsini beğenip kalbin kabul etmesine, yani inanmasına (İman) denir. Böylece inanan insanlara, (Mümin) denir. Onun sözlerinden birine bile inanmamağa veya iyi ve doğru olduğunda şüphe etmeğe (Küfr) denir.

İmam-ı Rabbani hazretleri buyuruyor ki;

Hep doğru söyleyici olan Peygamberimiz "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem", her ne söyledi ise, hepsi doğrudur. Şaka, eğlence, sayıklama sözler değildir. Tavşan gibi gözü açık uyku ne kadar sürecek? Bu uykunun sonu, rezîl, rüsvâ olmak ve eli boş, mahrum kalmaktır. Müminûn suresinin yüzonbeşinci âyetinde mealen, (Sizi abes olarak, oyuncak olarak mı yarattım sanıyorsunuz? Bize dönmiyecek misiniz diyorsunuz?) buyuruldu.

İmanın, aslı, kendisi: Server-i âlem olan Muhammed aleyhisselâmın, Peygamber olarak bildirdiği şeyleri, akla, tecrübeye ve felsefeye danışmaksızın, tasdîk ve itikat etmektir, inanmaktır. Akla uygun olduğu için tasdîk ederse, akli tasdîk etmiş olur. Resulü tasdîk etmiş olmaz. Veyahut, Resulü ve akli birlikte tasdîk etmiş olur ki, o zaman Peygambere itimat tam olmaz. İtimat tam olmayınca, iman olmaz. Çünkü, iman parçalanamaz. Akıl, Resulün "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" bildirdiklerini uygun bulursa, bu aklın kamil, selîm olduğu anlaşılır.

İnanılması lazım şey için, tecribî ilimlere danışıp, tecrübeye uygun ise, inanır, tecrübe ile ispat edemeyince, inanmaz veya şüpheye düşerse, o zaman, tecrübesine inanmış olup, Resule inanmamış olur ki, böyle iman, kamil değil, zâten iman olmaz. Çünkü, iman parçalanamaz. Az ve çok olmaz.

[Saadete kavuşmak için önce inanmak gerekiyor, sonra da inandığına uygun hareket etmek yani amel etmek gerekiyor. İnsan bir şeye tam inanırsa onun

gereğini yapması kolay olur. Mesela küçük çocuklara sobaya yaklaşma derler. Daha küçük çocuk ise "Ciss! Sakın elleme onu!" derler. Ama akli az olduğu için ve denileni tam anlamadığı için sobaya yaklaştırmaya devam eder. Ne zamanki sobaya dokunur ve eli yanar, ondan sonra hiç yaklaştırmaz. Çünkü sobanın yakacağına artık tam inanmıştır. Böyle inanan çocuğa "sobaya dokunursan sana şeker vereceğim" bile desen, yine de sobaya yaklaştırmaz. Neden? Çünkü tam inanıyor, sobanın yaktığı ile ilgili inancı kuvvetli, yani yakîn hasıl oldu. İnanç kuvvetli ise inandığına göre hareket etmek yani amel kolaylaşıyor. Günümüz insanının bazı amelleri yapmakta zorlanması ya da bazı günahları işlemekten kendini koruyamaması belki inancındaki zayıflıktan kaynaklanıyor.]

(Keennel harâmü nârun) buyuruluyor. Haram ateştir demektir. Haram yemek, ateş yemektir. Ateş yenir mi? Elini harama uzatmakla ateşe uzatmak aynı şeydir. Netice, haram mutlak ateştir. Bu ateşe düşen yanar, mahvolur. Peki insan niye ateşi tutar? Ya bilmiyordur. Peygamber efendimiz sallallahü aleyhi ve sellem "Bilmiyorlar, bilselerdi yapmazlardı" buyuruyor. Yahut çocuk gibi akli olgunlaşmamıştır. Yapacağı işin zararını anlayamıyordur. Veya inancı zayıftır. Bir şey olmaz, tevbe ederim, Allahü teala affeder diye düşünüyordur. Neticede ise ne sebeple olursa olsun ateşi tutan ondan zarar görür.

[İnsan her tehlikeyi tecrübe etmeye kalkarsa sonuçları ağır olur, bazen geri dönüşü olmayan felaketler olur. Birine inanması, güvenmesi gerekir. Mesela küçük çocuklar anne-babalarına inanır, onlara güvenir. Çünkü onların kendisini sevdiğini ve onun iyiliğini istediğini bilir. Anne-babasının dediğini yapmayınca, mesela sobayı elleyince, terli iken soğuk su içince, dondurma yiyince problem yaşayacağını görür. Tecrübe etmediği işlerde de anne-babasına uymazsa sıkıntı yaşayacağını bilir.]

Sual: Bir babanın oğlunu sevdiği kadar, Peygamberin de ümmetini sevdiği ve emirlerinde ve yasaklarında faideler bulunduğu, kesin olarak nasıl anlaşılır?

Cevab: Babanın oğluna olan sevgisi nasıl anlaşılır? Bu sevgi, görünür, tutulur birşey değildir. Ancak, oğluna karşı olan muamelesinden, hâllerinden, sözlerinden anlaşılır. Akli başında olan insafli bir kimse, Resulullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" sözlerine dikkat ederse ve insanları irşâd için uğraşmalarını ve herkesin hakkını korumadaki titizliğini ve güzel ahlaki yerleşdirmek için lutf ile, merhamet ile çalışmalarını bildiren haberleri incelerse, Onun ümmetine olan merhametinin, sevgisinin, babanın oğluna olandan katkat fazla olduğunu açıkça görür, iyi anlar. Onun şaşılacak işlerini ve Onun mübarek ağzından çıkan, Kur'ân-ı kerimdeki şaşılacak haberleri ve dünyanın sonunda olacak şaşılacak şeyleri bildiren sözlerini anlıyan kimse, Onun, aklın üstünde bulunan yüksek derecelere erişmiş olduğunu ve aklın erişemeyeceği, anlayamayacağı şeyleri anlamış olduğunu hemen görür. Böylece, Onun söylediklerinin hep doğru olduğu meydana çıkar. Kur'ân-ı kerimde bulunan bilgileri öğrenip düşünen ve Onun hayatını inceliyen insafli bir kimse, bu hakikati açıkça görür. İmam-ı Muhammed Gazâlî buyuruyor ki: (Bir şahsın Peygamber olup olmadığında şüphesi olan kimse, onun yaşayışını görmeli veya yaşayışını bildiren haberleri, insafila incelemelidir. Tıp veya fıkıh ilmini iyi bilen kimse, tıp veya fıkıh âliminin hayatını bildiren haberleri incelemekle, onun hakkında bilgi edinir. Mesela, imam-ı Şafinin fıkıh âlimi veya Calinosun tabip olup olmadığını anlamak için, bu ilimleri iyi öğrenmek, sonra bunların bu ilimler üzerindeki kitaplarını incelemek lazımdır. Bunun gibi, Peygamberlik üzerinde bilgi edinen ve

sonra Kur'ân-ı kerimi ve hadis-i şerifleri inceliyen kimse, Muhammed aleyhisselamın Peygamber olduğunu ve Peygamberlik derecelerinin en üstünde bulunduğunu iyi anlar. Hele, Onun sözlerinin kalbi temizlemekte olan te'sîrlerini öğrenince ve hele Onun bildirdiklerini yaparak kendi kalb gözü açılınca, Onun Peygamber olduğuna imanı, yakîn halini alır. (Bildiklerine uygun hareket edene, Allahü teâlâ, bilmediklerini bildirir!) ve (Zâlime yardım eden, ondan zarar görür) ve (Sabâhları, yalnız Allahü teâlânın rızâsını kazanmağı düşünene kimseyi, Allahü teâlâ, dünya ve ahiret arzularına kavuşdurur) hadis-i şeriflerinin doğru olduğunu her zaman görür. Böylece, bilgisi ve imanı kuvvetlenir. İmanın zevkî olması, yani görmüş gibi olması, tasavvuf yolunda çalışmakla olur).

İslamiyet niçin geldi? Peygamberler "aleyhimüssalevâtü vetteslimat" neden gönderildi? Bu soruların cevabına gelince: Bunların gönderilmesi kahrdir, cebrdir. İnsanları cebr zinciri ile Cennete çekmek içindir. Nitekim (Zincirlerle Cennete çekilen insanlara hayret mi ediyorsun?) buyuruldu. İslamiyet, Cehenneme gitmemeleri için, insanları bağliyan bir kemendir. Nitekim (Siz, pervâne gibi, kendinizi ateşe atıyorsunuz. Ben kemerinizden tutup geriye çekiyorum) buyuruldu. Allahü teâlânın cebbârlık [her istediğini yapmak] zincirinin halkalarından biri de, Peygamberlerin "aleyhimüsselam" sözleridir. İnsanlar, doğru yolu, iğri yollardan, bu sözler ile ayırabilir. Onların gösterdiği tehlikeden, insanda korku hâsıl olur. Bu ayırış bilgisi ile korku, akıl aynası üzerindeki tozları temizler. Akıl cilâlanıp, ahiret yolunu tutmanın, dünya zevklerine kapılmaktan daha iyi olacağını anlar. Bu anlayış, ahiret için çalışmak iradesini hâsıl eder. İnsanın uzuvları, iradesine tabi olduğundan, uzuvlar ahiret için çalışmağa başlar. Allahü teâlâ, bu zincir ile, seni zorla Cehennemden uzaklaştırmış, Cennete sürüklemiş olur. Peygamberler "aleyhimüsselam", koyun sürüsünün çobanına benzer. Sürünün sağ tarafında çayır olsa, sol tarafında mağara bulursa, mağarada kurdlar olsa, çoban, mağara tarafında durup, sopa sallayıp, koyunları korkutarak, çayır tarafına kovalar. İşte Peygamberlerin "aleyhimüsselam" gönderilmesi de, buna benzer.

İmam-ı Rabbani hazretleri bir gence nasihatlerinde şöyle buyurmuşlar:

Utanmak lazımdır. Gaflet uykusundan uyanmamız lazımdır. Allahü teâlânın emirlerini yapmamak, iki sebepten ileri gelir:

1- Allahü teâlânın emirlerine, yasaklarına inanılmamıştır. [Bu ibadetler arablar içindir. Çöldeki insanların sağlam olması içindir. Bugün İsveç hareketleri, spor, fiziko-terapi, masaj, namazın işini görmekte, duşlar, banyolar, plâjlar, abdestden daha modern temizlemektedir denilmesidir.]

2- Allahü teâlânın emirlerine ehemmiyet vermemektir. Bu emirlerin büyüklüğünü, mevki, kumanda sahibi kimselerin büyüklüğünden aşağı görmektir. Her iki sebep ile de, ibadet etmemenin şenâ'atini, çirkinliğini düşünmemiz lazımdır.

Ey evlâdım! Yalancılığı çok defa görülmüş olan birisi, düşman bu gece, filan yerden baskın yapacak dese, idâreciler, akıllılar, karşı koyma güçlerini düşünmez mi? O kimsenin yalancı olduğunu bildikleri halde, tehlike bulunan işlerde, ihtiyatlı, tedbîrli, uyanık bulunmak lazımdır demezler mi?

Muhbir-i sâdık, yani hep doğru söyleyici, doğruluğu ile şöhret bulmuş "aleyhissalâtü vessalam", tekrâr tekrâr, açıkça, ahiretin sonsuz azaplarını bildiriyor. Buna inanmıyorlar. İnanılsa da, tedbîr, kurtulma çâresi düşünmüyorlar. Halbuki, Muhbir-i sâdık, kurtuluş yolunu da, göstermektedir. O halde, Muhbir-i sâdıkın sözlerine, bir yalancının sözleri kadar kıymet vermemek, nasıl bir imandır? İmanım var demek, müslümanım demek, insanı kurtarmaz. Kalbin inanması, yakîn hâsıl etmesi lazımdır. Halbuki, yakîn nerede? Zan bile yok. Belki vehm bile değil. Çünkü, tehlikeli zamanlarda vehm edilen şeye karşı da, tedbîr almak, akıl icabıdır.

Hucürât suresi, onsekizinci âyetinde mealen, (Allahü teâlâ, yaptıklarınızı hep görmektedir) buyurulduğu halde, haramları, yapıyorlar. Halbuki, herhangi bayağı bir kimse, bu çirkin işleri görecektir, belki görmek ihtimali olsa, yapmaktan vazgeçerler. Bu halin iki sebebi olabilir: Yâ, Allahü teâlânın verdiği habere inanmıyorlar. Yahut da, Allahü teâlânın görmesine ehemmiyet vermiyorlar. Haramları, bu iki sebep ile işlemek, imanı mı gösterir, kafir olmağı mı gösterir?

Yavrum, yeniden imanını tâzelemelisin! Peygamberimiz "aleyhissalâtü vessalam" buyurdu ki, (Lâ ilâhe illallah, diyerek, imanınızı yenileyiniz!) Sonra, Allahü teâlânın râzı olmadığı işlerinden tevbe etmelisin. Yasak ettiği, haram eylediği şeylerden sakınmalısın. Beş vakit namazı cemaat ile kılmalısın.

[Yukarıdaki fotoğraf Japonya'da Fukushima nükleer santral kazasında çekilmiş bir anne ile kızının fotoğrafı. Yan yana gelmiyorlar çünkü bir taraf radyasyona maruz kalmış. Japon bilim adamları bir araya gelmemelerini, aralarında cam ile görüşmelerini, değilse radyasyondan dolayı karşı tarafın zarar göreceğini söylediğinden bu şekilde hareket etmişler. Peki radyasyon gözle görülür bir şey mi? Hayır, radyasyonu da zararını da insan gözüyle ayırt edemiyor. Peki neye göre zararlı olduğunu biliyor? Çünkü bilim adamlarına güveniyorlar. Görmese bile bilim adamlarına tam inanıyorlar. Dediklerini yapmak çok zor bile olsa, tam inandıkları için kendi bilim adamlarının dediklerini tam uyguluyorlar. Halbuki bilim adamlarının yanıldıkları, yanlış söyledikleri, dediklerinin doğru çıkmadığı çokça kereler olmuştur. Buna rağmen tereddütsüz denileni yapıyorlar. Peki günümüz insanı ömründe hiç yalan söylediği işitilmemiş, düşmanlarının bile "Muhammed-ül Emin" olarak andığı Peygamber efendimize, Japonların bilim adamlarına inandığı kadar, güvendiği kadar inanıyor mu, güveniyor mu? O'nun sallallahü aleyhi ve sellem

bildirdiklerine, japon bilim adamlarının dedikleri şeyler kadar dikkat gösteriyor mu, uygulamaya çalışıyor mu?

"EVİNİZDEN ÇIKMAYIN"

Televizyonlardan nükleer santral yakınlarında yaşayan halka evlerinde kalma çağrısı yaptı.

Yerel yöneticiler ise Başbakan Naoto Kan'ın emri üzerine 1 Numaralı Santral'in çevresinde 20 kilometre, 2 Numaralı Santral'in çevresinde ise 10 kilometre çapında alanda yaşayan yaklaşık 3 bin kişinin boşaltılması için çalışmalara başladı. Söz konusu bölgede 83 binden fazla kişi yaşadığı ifade edildi.

Yukarıdaki haber de yine aynı kazanın olduğu döneme ait. Japon bilim adamlarını evinizden çıkmayın diyor, çıkmıyorlar. Şu yiyecekleri yemeyin, radyoaktif serpinti olabilir diyorlar, vatandaş yemiyor. Bir ihtimal dahi olsa denilene tam itaat ediyorlar. Peki Peygamber efendimizin bildirdikleri azaplar ve nimetler bir ihtimal mi, yoksa kesin doğru şeyler mi? Madem dinimizde bildirilen şeylerde yanlışlık ihtimali bile yok, niye bunlara uymakta zorlanılıyor? Japonlar niye bilim adamlarına, "Siz de her şeyi yasaklıyorsunuz? Onu yeme, buraya gitme deyip özgürlüğümü kısıtlıyorsunuz" demiyorlar? Biliyorlar ki denileni yapmak onlar için lazım, onları koruyor. Peki niye Müslümanlar zararlı olduğunu bildikleri halde alkollü içkilerden uzak duramıyor, elini haramdan koruyamıyor, ayağını haramdan uzak tutamıyor? Acaba inançtaki bir zayıflıktan mı kaynaklanıyor?]

Eskiler dinimizin bildirdiklerine tam inanırlardı. İmanlarındaki kuvvet her hareketlerine yansırı.

Hazret-i Âişe buyurdu ki:

(İlk muhacir kadınlara Allah rahmet etsin! Tesettür âyeti inince, hemen peştamallarını yırtıp başlarını örttüler) buyurdu. (Buhari, Nesai)

"Bana bu emir zor geldi, biraz düşüneyim" ya da "kendimi alıştırayım, bir kerede olmaz" demediler. "Kimse yapmıyor, ilk yapan ben mi olacağım" ya da "etraf ne der" demediler. Allahü teala emrettiyse hemen yapmam lazım deyip emre tam itaat ettiler.

Bir gün Peygamber efendimiz, Eshab-ı kiramdan birine ceza verdi, (Onu hapsedtim) buyurdu. Ona gidip, (Biraz önce Resulullah senin için, (Onu hapsedtim) buyurdu) dediler. Yolda bunu duyunca olduğu gibi kaldı. Bir ayağı arkadaydı, diğer ayağının yanına koymadı, öyle kaldı. (Resulullah seni hapsedti ama sokağın ortasında değil, odaya hapsedti) dediklerinde, (Ben bu emri burada aldım. Bundan sonra atacağım her adım, emre muhalefet olur. Ölünceye kadar buradayım) cevabını verdi. Yerinden kıpırdatamadılar. Peygamber efendimize gelip, (Yâ Resulallah, ona hapis cezası verdiğinizi söyledik, fakat o bunu duyar duymaz, adımını attığı yerde kaldı, bir adım daha atmadı. Güneşin altında ortada öylece bekliyor) diye arz ettiler.

Peygamber efendimiz sebebini sorunca, (Bundan sonra atacağı her adımın, size muhalefet olacağını söylüyor) dediler. Bunun üzerine Peygamber efendimiz, (Ben de onu affettim) buyurdu. İşte Eshab-ı kiram, Resulullah'ın her emrine böyle hassasiyet gösterirler, her zaman edebe riayet ederlerdi.

[Bir kişiye montunun cebine akrep girdi, az önce gördüm dense, ne yapması beklenir? Eğer bu durumu haber veren güvenilir bir kimse ise hemen montunu çıkarıp kenara atması beklenmez mi? Peki bunu yapmıyor ve montunu çıkarmıyorsa nedeni ne olabilir? Ya inanmamıştır yahut akrebin tehlikesini, nasıl bir canlı olduğunu, kendisini zehirleyip öldürebileceğini bilmiyordur, yani bilgi eksikliği vardır. Bazıları da denileni yapmaya odaklanmayı detaylarda boğuluyor, "akrep montun sağ cebinde miydi, sol cebinde miydi, iç cebinde miydi" vs. Hâlbuki ne fark eder, sağ cebinde de olsa montu çıkarmak lazım, sol cebinde de olsa çıkarmak lazım. Bazıları da işin kolayını aramaya ya da bir çıkış bulmaya çalışabiliyor. "Ben bu montu çok seviyorum. Üzerimden çıkarmasam da akrep olan cebin fermuarını çeksem olmaz mı?" gibi söyleyebiliyorlar. Ama hepsinin ortak bir sebebi var: o da akrebin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorlar ya da ceplerinde akrep olduğuna inançlarında zayıflık var. Neticede yanlış sebebe yapışanı akrep her an sokabilir. İnandığına uygun amel edememek ise akrebin zehrinden de daha tehlikelidir. Hazret-i Ömer radiyallahü anh (İnandığı gibi yaşamayan, yaşadığı gibi inanmaya başlar. Dininizi doğru öğrenip, buna uygun yaşayın! Yoksa yaşadığınızı din zannedersiniz) buyuruyor.]

İnanmak, görmüş gibi, kabul etmek, tasdik etmek, beğenmek demektir. İman, Muhammed aleyhisselamın, Peygamber olarak bildirdiği dini, akla, tecrübeye ve felsefeye uygun olup olmadığına bakmadan tasdik etmek yani kabul edip, beğenip, inanmaktır. Akla uygun olduğu için tasdik etmek, akli tasdik etmek olur, Resulü tasdik etmek olmaz. Yahut Resulü ve akli birlikte tasdik etmek olur ki, o zaman Peygambere itimat tam olmaz. Tam olmayınca, iman olmaz. Allahü teâlâ, (Onlar gayba [görmedikleri halde Resulümün bildirdiği her şeye] iman ederler) buyuruyor.

İman, bildirilen altı esasa inanmak ve Allahü teâlâ tarafından bildirilen, **Muhammed aleyhisselamın Allahü teâlâ tarafından getirdiği emir ve yasakların hepsine inanmak** ve inandığını dil ile söylemek demektir.

Amentü şöyledir:

Âmentü billahi ve melaiketihî ve kütübihî ve rüsûlihî vel yevmil ahîri ve bilkaderi hayrihî ve şerrihî minallahi teâlâ vel ba'sü ba'del mev'ti hakkun. Eşhedü en lâ ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resûlühü.

[Yani, Allah'a, meleklerine, gönderdiği kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, kadere, hayrın ve şerrin Allah'tan olduğuna, öldükten sonra dirilmeye inanıyorum. Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed aleyhisselamın da Allah'ın kulu ve son Peygamberi olduğuna şehadet ediyorum.]

Peygamber efendimize tâbi olmak gibi, hiçbir üstünlük yoktur. Ona tâbi olabilmek için de, Onun vârisi olan Ehl-i sünnet âlimlerine tâbi olmak lazımdır. Peki demek kolay değildir. Fakat peki diyen kurtulur. Ehl-i sünnet âlimlerine peki diyen, Peygamber efendimize peki demiş olur. Çünkü bu büyükler, Peygamber efendimizin vârisleridir.

Müslüman olmanın ilk şartı, iman etmektir. Doğru iman ise, Ehl-i Sünnet itikadına uygun olarak inanmağa bağlıdır. Akıllı olan ve bülûğ çağına giren erkeğin ve kadının birinci vazîfesi, Ehl-i Sünnet âlimlerinin kitaplarında yazdıkları iman bilgilerini öğrenmek ve bunlara uygun olarak inanmaktır. Kıyamette Cehennem azabından kurtulmak, onların bildirdiklerine inanmağa bağlıdır. Cehennemden kurtulacak olanlar, yalnız bunların yolunda gidenlerdir. Onların yolunda gidenlere (Sünnî) veya (Ehl-i Sünnet) denir.

Bir hadis-i şerifte, (Benim ümmetim yetmişüç fırkaya ayrılacaktır. Bunlardan yalnız bir fırka Cehennem azabından kurtulacak, diğerleri ise helâk olacaklar, Cehenneme gideceklerdir) buyuruldu. Bu yetmişüç fırkadan herbiri, islamiyete uyduğunu iddia etmekte ve Cehennemden kurtulacağı bildirilen bir fırkanın, kendi fırkası olduğunu söylemektedir. Müminûn suresi 54.cü ve Rûm suresi 32.ci âyet-i kerimelerinde mealen: (Her fırka, doğru yolda olduğunu sanarak sevinmektedir) buyuruldu. Halbuki, bu çeşitli fırkalar arasında, kurtulucu olan birinin alametini, işaretini, Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" şöyle bildirmektedir: (Bu fırkada olanlar, benim ve Eshabımın gitdiği yolda bulunanlardır). Eshab-ı kiramdan birini dahî sevmiyen, Ehl-i Sünnetden ayrılmış olur. Ehl-i sünnet itikadında olmayan da, kafir veya (Bidat ehli) sapık olur.

Kaynaklar: Tam İlmihal Seadet-i Ebediyye, Mektubat-ı şerif, Hak Sözü'nün Vesikaları, Namaz Kitabı, dinimizislam.com, Peygamberler Tarihi Ansiklopedisi